

עין משפט
נר מצוה

ה:

לפני אידיהן פרק ראשון עבודה זרה

מסורת הש"ס

לא אבא ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ב ע"ג ע"ד ע"ה
ה"ל ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט
ע"י ע"כ ע"ל ע"מ ע"נ
ע"ס ע"פ ע"ק ע"ר ע"ש
ע"ת ע"י ע"ז ע"ח ע"ט
ע"י ע"כ ע"ל ע"מ ע"נ
ע"ס ע"פ ע"ק ע"ר ע"ש
ע"ת ע"י ע"ז ע"ח ע"ט

רבינו הגאון

משלחו. מעלה הכותב
עליוס כאילו אכלו ובתי
מתיס שני וקרא לך ואכלת
מבחו. ודאיק קרא משעת
קריאה נחתי: בהלולא
דעבר כוכבים כל ל' יום
בין ארוב ליה הלולא בין
לא ארוב ליה הלולא
אסור. לאחר ל' אבר
מחמת הלולא אסור לא
אבר הלולא שרי. וכי
מדבר הלולא ער אימת
אסור אבר ר"ב פסא
משמיה דרבי עד ר"ב ירחי
שחא ומקשי: ובתי ר"ב
ירחי שחא שרי והא דרבי
יצחק בריה דרב משרשיא
דומיה הווא עובד
כוכבים בתי ר"ב ירחי
שחא ושמעיה דאורי ולא
אכל מי אסור כבודת
כוכבים דריה סייעיה
שחא האי בביה. ופוקי
שיא ר' יצחק בריה דרב
משרשיא דאחא חסוב היה
אכל כולי עלמא בתי ר"ב
ירחי שחא שרי. ובהלולא
משקרא כמה. אמר ר' רב
פסא כמי רבנו שרי
באסתי אסור. וקראטיס
מ' בלשון יין הפיסה
איסקי שתי הפיסות הווי
אחא בימי קליפטרס
מלכות אחת בימי יונים.
החלתין וחרתין קרבי עבדי
דימא ביהו יונאי ולא
יכלו להו עד דרשפיהו
דמאי לישראל בהרייהו. אי מינן
מלכי עירימי אפירי אי
מיכיסו מלכי מינן אפירי
וכי כ"ו [שנתי] קמו
ההינתוהו בהי ישראל
מינן ואילך אישטעבדו
בהו זמנא לן דב"ו [שנתי]
זמי בהינתוהו דארי
שפסאל פסס ר' יוסי
איבי ק"ס שנה עד שלא
תברב הביב שפטה מלכות
הרשעה של רומין על
ישראל כלומר ק"ס שנה
בימי הביב נשתתבו בהן.
ז' שנה עד שלא חרב
הביב גזרו טומאה על כלי
ביכית וסג על ארץ
העמים: מ' שנה קודם
חרובן הביב גלתה
עגהרין וישבה לה בחנות
ליבר שלא דנו דיני
משות: רכין דתור דרסלא
להו שפית דמיס דנפשי
להו שפית אברי ניקס
גלי מן הקוקס רכתיב
יקט ועליה אל המקוס
מלמד שהמקום גורם. אבל
דיני קנסות דנו דאמר רב
הורה אמר רב זכור אחוה
הארשן לטוב ור' יהודה
לן כבא שמו שאלמלא
זר שפתי ה' זקנים ר'
זארי ר' יהודה ר' יוסי
ר' שמעון ורבי אלעזר בן
שמעון ר' אריא מוסף אף
ל' נחמיה. בטלו דיני
קנסות משום שגורה
זלכות [הרשעה] גזירה כל
סימן: יהוה והמקום יהוה
עיר שפוטין בה תחרב
תחום שפוטין בו יעקר.
בין שחביו בהן ארמיס
לן ברחו ר' יהודה בן בבא

מכ"י רבו שער באסינת. פירש רש"י לשון ראשון להטיל שכן
וקשה דככל המלמד לא מלינו שהיו עושין שכן משעורין
אלא מתמרים או מכשות לכן נראה לשון שני שפירש רש"י ור'
הנשות האלו פי' רש"י אף בכמות פ"ק (דף ת.):

קרטסים. ואמר הר"ר שמשיה
גומר יין הוא
תפוס תפיסת שמים קרט לשון
תפיסה וסיס לשון שמים ופי' דר"ל
תפיסה שניה וימלא הוא דקא אמרין
לקמן קרטסים ויוס שמשפסו רומי
מלכות וה"פ קרטסים תפיסה שניה
ויוס שמשפסו מלכות נראה שניה:
ה"ג נשתבחו ג' גרסיניהו. וז"ל
ליכתניהו שהיו

אין כותבין הלכות: אלא שלא
דינו דיני נפשות. ואם תאמר והא
אמרין בפרק אלו נערוס (במכות דף
ג' וסג) משתק בית המקדש אע"פ
שנטלו ד' מיתות דין ד' מיתות לא
נחטלו מי שנחמייב קפילה בו' והמאי
נקט משתק בהמ"ק הוא אפי' מ' שנה
נפתי הבית לא דנו דיני נפשות וי"ל
דמ"מ כשהיו רואין לורך שעה היו
חוזרין אל הלשכה ודינין שם ומורי
ה"ר מנחם אמר לנו שס' רבי יהונתן
דמשתק בית המקדש קפלי אלא
דקאמר דין ד' מיתות לא נטלו
וה"ק אע"פ שנטלו ארבע מיתות
נגמרי לא נטלו דינס וכ"ש בנאות
מ' שנה קודם חורבן שנהגו דין ד'
מיתות: בולמ"ד שהמקום גורם.
וא"ת והא ירושלים נמי איקרי מקוס
לגבי ארמלת קדשים ומשער שני
וכמי במקוס אשר יבנה ה' וי"ל
דלגבי דיני נפשות לא איקרי מקוס
אלא לשכת הגזית שהיתה תיה נקדש
ומלוי נחול והיינו עעמא משום דנע"י
סנהדרין סמוך לשניה והכי נמי
אמרין (לקמן דף נב.) כל המעמיד
דיין שאינו גזון כאילו נטע אשרה
אלא מוצב דכמיס שופטים ושטרס
וסמך ליה לא טעך לן אשרה אלל
מזלגה ה' ולפיק גלו וישנו בחנות
אל"פ שחנות עלמו היה נהר הבית
שגזר חייבי מיתות שלא זוקן ממלא
דקרא לא כמיס אלל זוקן ממלא
יש לומר דדרשין כל זמן סנהדרין
גדולה במקומה דין אלל מוצה אז
שופטים חמך לן בכל שערין לשפוט
דיני נפשות נסתלקו על נטלו כל
דיני נפשות (וע"פ מוס' שבת טו. ד"ה
וגמירי

כל פלסין יומין. דנמר הלולא: בין אמר. עובד כוכבים זה לישאל
מחמת הלולא אני עושה סעודה זו: ובין לא אמר לו. ממחמת
להלולא מכין ואסור דכל ימי הלולא מקריב לעבודת כוכבים:
ומעיקרא. קודם שכתובים את אשמו מאימתי חיישין להלולא אם

הזמן אשמיס לטעוד אללו: מבי רמו
שערי באסינטי. לעשות שכן ליוס
המשה: אסינטי. עריבות שזרין
בהן שעורין לעשות שכן. ל"א נותנין
עפר געריבות חורעין שם שעורין
קודם ימי המופה ומציאין לפני החמל
והכלה כהן למוסיס ואומריס להס
פרו ורבו כשעורין הללו שמתהרין
ללאת מכל התנזאה: דאדס חשוב
הוא. ושמן ממנו מלמך העובד כוכבים
מאל: יוס שפספס בו רומי מלכות.
שנלחמו עם יונים ונלחמו ומלכו
ככל העולם: זימי קלפטרא מלכסא.

על אלכסנדריס מלמך אל נמיס
במסכת נדה (דף ל:) ונלחמו רומייס
עמה ונלחמו ומפסו הס המלוכה: עד
דשפסיטו. רומאי לישאל געדיהו:
וכי אטנו. רומאי לישאל אז מיס
מלכי כו': מרגליס. אינה חשובה כאלן
טוב: כסיס. כן (ה' מרגוס כו') כסיסיה.
למושג הכרתה להושיבה עליה:
אינד. הוא נופך כדבוקל"א: כפו
להו. רומאי ליונאי: שעורין ושית
שנין קמו. רומאי געיימנטיהו
לישראל: מעיקרא. כי קמו רומאי
געיימנטיהו: מאי דקוס. רומייס
וללכס לנגודן. דלפוס ועשו שוין
גדולה: לפני עבדו. דך השר
להלך לפניס: פספוס. מלכותס.
רומי: כנסות. מקוס הביב הבית
רומי: זימי קנסות. זונס ומפטה
ושלשס של עבד שנתנה תורה קלנה
אחא ליקר ולוולל. ומלמך שלא יטבו
בלשכת הגזית לא דנו ונטלו דיני
קנסות דכמיס בתשלומי כפל שיהו קנס
אשר ירשעוין אלהיס (שמות כג) דהיינו
מומחין וסמוכין כסס רבי כלאמריין
כסנהדרין יוני: ומי שאינו סמוך אינו דן
דיני קנסות: פסוס. אלפוס אמה
קנינות העיר: וסמך שס כו'. והני
רננן כתר מורכן הבית הוו טובא:
לונליאות. מיתות: ל' היכי דלא
ליוסיבו. רומאי כטולל דלין קנין
דיני נפשות אפילו כסנהדרין דיני
שכל עיר אלל זומן שהיתה סנהדרין
גדולה געייכמה וזמקוס המיוחד לה
והוא לשכת הגזית: פסוקס גורס.
לחייב הגדון ואס אינסי שס לא
דיונו. והאי קרא כדיני נפשות
קאי כי יפלא ממך דכר [דכרס] כפרשת
שופטים ושטרס זוקן ממלא:
מלכות

מכ"י רבו שער באסינת. פירש רש"י לשון ראשון להטיל שכן
וקשה דככל המלמד לא מלינו שהיו עושין שכן משעורין
אלא מתמרים או מכשות לכן נראה לשון שני שפירש רש"י ור'
הנשות האלו פי' רש"י אף בכמות פ"ק (דף ת.):

קרטסים. ואמר הר"ר שמשיה
גומר יין הוא
תפוס תפיסת שמים קרט לשון
תפיסה וסיס לשון שמים ופי' דר"ל
תפיסה שניה וימלא הוא דקא אמרין
לקמן קרטסים ויוס שמשפסו רומי
מלכות וה"פ קרטסים תפיסה שניה
ויוס שמשפסו מלכות נראה שניה:
ה"ג נשתבחו ג' גרסיניהו. וז"ל
ליכתניהו שהיו

אין כותבין הלכות: אלא שלא
דינו דיני נפשות. ואם תאמר והא
אמרין בפרק אלו נערוס (במכות דף
ג' וסג) משתק בית המקדש אע"פ
שנטלו ד' מיתות דין ד' מיתות לא
נחטלו מי שנחמייב קפילה בו' והמאי
נקט משתק בהמ"ק הוא אפי' מ' שנה
נפתי הבית לא דנו דיני נפשות וי"ל
דמ"מ כשהיו רואין לורך שעה היו
חוזרין אל הלשכה ודינין שם ומורי
ה"ר מנחם אמר לנו שס' רבי יהונתן
דמשתק בית המקדש קפלי אלא
דקאמר דין ד' מיתות לא נטלו
וה"ק אע"פ שנטלו ארבע מיתות
נגמרי לא נטלו דינס וכ"ש בנאות
מ' שנה קודם חורבן שנהגו דין ד'
מיתות: בולמ"ד שהמקום גורם.
וא"ת והא ירושלים נמי איקרי מקוס
לגבי ארמלת קדשים ומשער שני
וכמי במקוס אשר יבנה ה' וי"ל
דלגבי דיני נפשות לא איקרי מקוס
אלא לשכת הגזית שהיתה תיה נקדש
ומלוי נחול והיינו עעמא משום דנע"י
סנהדרין סמוך לשניה והכי נמי
אמרין (לקמן דף נב.) כל המעמיד
דיין שאינו גזון כאילו נטע אשרה
אלא מוצב דכמיס שופטים ושטרס
וסמך ליה לא טעך לן אשרה אלל
מזלגה ה' ולפיק גלו וישנו בחנות
אל"פ שחנות עלמו היה נהר הבית
שגזר חייבי מיתות שלא זוקן ממלא
דקרא לא כמיס אלל זוקן ממלא
יש לומר דדרשין כל זמן סנהדרין
גדולה במקומה דין אלל מוצה אז
שופטים חמך לן בכל שערין לשפוט
דיני נפשות נסתלקו על נטלו כל
דיני נפשות (וע"פ מוס' שבת טו. ד"ה
וגמירי

הגרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כסוס ק
למושג חברתה
להרשיבה עליה תרומס
כמו בסיסה הפיר:

לעני רש"י

קריבונל"א. אורס (אבן
יקרה בעלת צבע אדום כהה
ובכריכה ביונה).

מוסף רש"י

מכ"י רבו שער
באסינטי. פי שורין
שעורין געריבת מוס להטיל
שכן לזורך חוסק. וי"א
לסם החמל והכלה זרעין
שעורין נעצין לתור פרו
ורבו זממון כשטרס הללו
המחולל לנטפסן מלכות
הרשעה. רומי שבת טו. א.
בחינות. מקוס היה
מקוס וכן שני
הנדרין חמ"א. דיני
קנסות סיד"א. וכי לשכת
הבית גורמת לדיני קנסות
(שם). בטלו דיני קנסות.
דינין ולכא פמיה בטלו
(שם יד.). ובין שתי
שפוט יודע שלא יחייבו את
הש"ס (שם).

הלכתא א"ר יצחק בר אבדימי לומר שלא דנו דיני קנסות דיני קנסות סלקא דעתך ויהאמר רב יהודה
אמר רב ברם זכור אותו האיש לטוב ורבי יהודה בן בבא שמו שאלמלא הוא נשתבחו דיני קנסות מישראל
נשתבחו לגרסיניהו אלא בטלו דיני קנסות מישראל שגורה מלכות הרשעה גזרה" כל הסומך יהרג
וכל הנסמך יהרג ועיר שסומכין בה תחרב ותחום שסומכין בו יעקר מה עשה רבי יהודה בן בבא הלך
וישב בין שני הרים גדולים ובין שתי עיריות גדולות בין ב' תחומי שבת בין אושא לשפרעם וסמך שם
חמשה וקנים ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ור"ש ורבי אלעזר בר שמוע ורב אריא מוסף אף רבי נחמיה כיון
שהכירו בהם אייביס אמר להם בני רוצו אמרו לו רבי ואתה מה תהא עליך אמר להם אריא מוסף אף רבי נחמיה כיון
כבאן שאין לה הופכין אמרו לא זו משם עד שנעצו לגופו ג' מאות לולגיאיות של ברזל ועשאוהו לגופו
ככברה אמר רב נחמן בר יצחק לא תימא דיני קנסות אלא ישלא דנו דיני נפשות מ"ט כיון דחוו דנפיש
להו רוצחין ולא יכלי למודין אמרו מוטב נגלי ממקום למקום כי הויכי דלא ליחייבו דכתיב יועשית על פי
הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא מלמד שהמקום גורם: מאה ושמונים ותו לא והתני רבי יוסי ברבי
מלכות